

rigtigst, om vi — i det mindste foreløbig — nøjes med een Pige. Jeg kan jo selv spasere med Børnene.«

Per hørte hende knap længer. Han havde lagt Cigaren fra sig og sad med Albuen paa Vindueskarmen og Haanden under Hovedet. Han følte sig ganske mat efter den Angst, der var faret ham gennem Hjertet. Blodet bankede endnu rundt om i hans Krop, og som altid under stærke Sindsbevægelser gennemjoges hans højre Side af flygtige Smertefornemmelser.

»Der er kun een Ting, som bekymrer mig,« vedblev Inger paa sin rolige Maade.

»Hvad er det?« spurgte Per, og hans Øjne hvilede inderligt paa hende.

Det varede lidt, før hun fortsatte. Per betragtede imens Haanden med Synaalen, der løftedes og sænkedes med saa nydelige Bevægelser.

»Jeg har forresten længe tænkt paa at tale med dig derom. Men du har jo været saa utilnærmelig i den senere Tid.«

»Har jeg? Nu forveksler du vistnok mig med dig selv,« sagde han spøgefuldt afledende. »Det er jo netop dig, som har gaaet saa fordægtig omkring de sidste Dage. Hvad er det saa, du har haft paa Hjerte?«

»Jeg har villet spørge dig, Per, om du ikke tror, du kunde gøre dig Umage for at være noget mere for Børnene. Jeg veed naturligvis godt, at du holder af dem; men jeg kan mærke paa dem